

T.J. Millner

PATRIK SCHICK

TULÁK PO HVĚZDÁCH

Patrik Schick

Vyšlo také v tištěné verzi

Objednat můžete na

www.xyz.cz

www.albatrosmedia.cz

T. J. Millner

Patrik Schick – e-kniha

Copyright © Albatros Media a. s., 2022

Všechna práva vyhrazena.
Žádná část této publikace nesmí být rozšiřována
bez písemného souhlasu majitelů práv.

ALBATROS **MEDIA**

T. J. Millner

PATRIK SCHICK: TULÁK PO HVĚZDÁCH

T. J. MILLNER

P A T R I K
SCHICK

TULÁK PO HVĚZDÁCH

Ondrovi... a Patriku Schickovi

„Tvůj cíl? Dát gól. Na nic jiného nemysli.“

David Beckham

KAPITOLA 1

„DAVIDE?“

„Ano?“

„Zdála se mi spousta snů.“

„Jakých, chlapče?“

„Většinu jsem jich pozapomínal.“

„To se se sny občas děje. Ale na některé nikdy nezapomeneš.“

„Na jaké?“

„Na ty skutečné. Jsou sny a sny. Některé zůstávají i přes den.“

„Já vím. Takové mám taky.“

„Povídej.“

„Co bys chtěl slyšet? Třeba ten o mičudě?“

„Tobě se zdává o míči? Takový sen bych slyšel ze všeho nejradši. Povídej.“

„Budeš se mi smát.“

„Snům o mičudě jsem se nesmál nikdy.“

„Víš, zdálo se mi, že mám skutečnou mičudu, ne ten hadrák, se kterým hrajeme za domem a který přinesl Viktor odvedle. O skutečné mičudě, co se s ní hraje liga v Anglii. O takové, co ti po její kůži sklouznou prsty, když házíš aut. Nebo o takové, která dokáže plachtit vzduchem jako pták a pak zaletí přesně do pravé šibenice.“

„Kolik ti je, Patriku?“

„Bude mi pět.“

„A už bys takový míč dokázal nakopnout?“

„Jasně. Připravil bych si ho na pravačku a pak bych ho napálil, že by vymetl klukům z brány všechny pavučiny.“

„A levičkou?“

„Taky. Pěkně placírkou. Udělal bych kličku brankáři pravou, pak bych míč zasekl a BUM! Takovou pumelici nedokáže nikdo chytnout.“

„Držels takou mičudu už někdy v ruce?“

„To víš, že nadržel. Ale často koukám, jak to děláš ty.“

„Jak?“

„Třeba každý tvůj dotyk s balonem. Jak ho dokážeš zpracovat, sklepnout hrudí, jak uděláš první kličku doleva a potom hned doprava. Jaký máš tah na branku. Jak myslíš nejen nohama, ale hlavně hlavou.“

„Tys mě někdy viděl hrát?“

„Jen v televizi. Třeba když jsi hrál s Manchesterem proti Bayernu, dali jste dva góly, oba po rohových kopech. Nebo později, jak jsi válel v Realu.“

„Tos nemohl vidět. Byls ještě prcek.“

„Byl, ale pamatuju si to. A táta mi navíc vždycky říkal, abych si všímal, jaký máš smysl pro improvizaci, jak dokážeš reagovat, jak ti to rychle myslí. To bych taky chtěl dokázat.“

„Na co v takovou chvíli myslíš?“

„Na to, že branka je sice malá, ale ne dost malá, abych se do ní netrefil z půlky hřiště.“

„To je správná teorie. A dál?“

„Víš, tys hrál vždycky v záloze, ale já chci být útočník.“

„Hroťák?“

„Jasně, hroťák. Já rád vyhrávám, víš. Táta mi sice vždycky říká, že i prohra je důležitá, ale po

prohře si prý musím uvědomit, proč jsme prohráli. Jaké jsem udělal chyby. Abych je příště napravil.“

„Tvůj táta má pravdu.“

„No jo, jenomže mě prohra vždycky bolí.“

„To je v pořádku. Prohra musí bolet. Abys na tu bolest vzpomínal, až budeš vyhrávat. Aby sis uvědomoval, že prohrávat už nechceš.“

„Tobě se to snadno řekne.“

Venku už je dávno noc a za otevřeným oknem voní lípy. Nebo možná to nejsou lípy. Možná je to něco vzdáleného, co klukům před spaním vždycky voní. Patrik se pod pokrývkou zavrte. Nabeře tu vůni do celého těla a ještě chvíli mžourá na plakát visící těsně nad postelí. Ale i tak mu začíná padat víčka.

„Už je pozdě, musím se trochu vyspat,“ řekne nočnímu návštěvníkovi, který sedí na pelesti postele.

„Já vím,“ řekne David. „Tak já půjdu.“

„Nikam nechod, zůstaň tady, až se probudím.“

„Neboj, dohlídnu na tebe. *Bye bye youngster...*“

Patrik by chtěl ještě říct, že on není žádný mladoch, že už je velký kluk. Ale noc je silnější a prozatím vyhrává. Plesknou si tedy do dlaní

jako dva správní chlapi, Patrik zhasne lampičku na nočním stolku a vzápětí už spí. Pokud už nespál předtím.

David Beckham ho ještě chvíli pozoruje, potom vstane a vklouzne zpátky na plakát. Ještě se tam chvilku ošívá, vytahuje tričko z trenýrek a trochu se rozcvičuje, aby ta pecka, kterou za chvíli vypálí, byla ta nejkrásnější na světě. Pak napřáhne nohu a kopne.

A Patrikovi se zdá, jak mičuda letí, letí nocí, letí ke hvězdám a ještě dál, přes celý svět, který Patrikovi sice připadá velký, ale zas ne tak velký, aby se do něj nestrefil.

KAPITOLA 2

KDE SE TO V ČLOVĚKU BERE? Kde se bere talent? Kde se v malém klukovi zažehne touha vyhrávat? Narodí se spolu s ním? Nebo nastane okamžik, kdy se náhle otevřou brány a človíček, který pomalu ještě ani pořádně nestojí pevně na nohou, vejde dovnitř a rozhlédne se. Brány divadla, truhlářské dílny nebo stadionu, na tom nezáleží. Je to náhoda nebo osud? A jak je to s talentem? Co je důležitější, talent, nebo pracovitost?

„Talent, nebo pracovitost? A co je důležitější u bicyklu, přední, nebo zadní kolo?“ napsal kdysi velký anglický dramatik George Bernard Shaw.

Patrik nemá ani nejmenší potuchy, kdo to byl G. B. Shaw. A i kdyby to věděl, možná by ho zaujalo jen to, že Shaw je Angličan stejně jako „jeho“ Beckham. A kdyby až tam došla jeho zvědavost, možná by se jen zeptal:

„A komu ten Shaw fandí? Manchesteru United, nebo Chelsea?“

Má však jiné starosti.

Škola? Jo, to taky, maminka má radost, jak mu to jde v první třídě. Na třídních schůzkách ho paní učitelka nikdy nezapomene pochválit.

Jenomže na světě jsou důležitější věci. Ten kulatý nesmysl, kterému se říká fotbalový míč, kopáčky a plácek za domem. Branka se může postavit z čehokoli. Stačí školní batohy nebo pár klacků či kamenů.

A PRÁSK! A BUM! A PRDA! A MORDA!
A DĚLOVKA!

„Patriku, taky mi někdy nahraj!“

„Proč bych ti měl nahrávat, když jsem sám před brankou?“

„Protože to je hra. Já si chci taky čutnout!“

„Tak běž čutat do školky. Do branky se jaktě-živ nestrefíš!“

A tak to jde pořád! Copak se s tím klukem od Schicků dá hrát? Nepůjčí ti balon! Pořád chce dávat góly sám.

„Já si chci taky kopnout!“ volá Pepík.

„Já taky!“ křičí Honza.

„A já, já!“ přidává se Kamil.

Patrik jim hodí míč a zamračeně si jde sednout na blízkou lavičku. Skoro má slzy v očích. Takhle je to s ním vždycky, pokaždé ho přemůžou emoce. Nesnáší prohru. Nesnáší nedávat góly. Branka je pro něj magické místo. Zdálo se mu o ní. V noci třepe nohama a kope do postele.

A pokaždé, když mine, ho přepadá zoufalství. V noci nemůže spát, jen zírá do tmy. V takových chvílích za ním chodívá Beckham a znovu mu opakuje, že se musí naučit prohrávat, aby si o to víc užil vítězství.

„Nepospíchej,“ říká mu David, „na všechno je dost času. Jen nesmíš povolit.“

A při tom se usmívá a vzpomíná na vlastní netrpělivost, když honíval mičudu, když honíval ten kulatý zázrak v Ridgway Parku v Chingfordu.

A tak, když Pepík, Honza a Kamil odešli domů, nazuje si Patrik znovu staré kopačky a začne bě-

hat kolem domu. Ošoupe si sice všechny špunty, ale běhat nepřestane.

„Páťo, domů!“ volá maminka Iveta.

„Ještě chvilku, mami, ještě se trochu proběhnu!“

A tak se otáčí přední i zadní kolo a Páťa běhá, dokud se nesetmí a dokud maminka už skutečně nezačne hubovat.

A potom jednou v neděli, když všichni sedí u prostřeného stolu a mluví se o všem možném, taky o škole, o známkách a o tom, že Páťa zase nepřišel včas domů a že ho viděli běhat kolem baráku, a co s tím klukem asi bude, jestli to takhle půjde dál, Páťa vstal a na všechny se upřeně zadíval, jako kdyby se v následující chvíli měl zastavit svět.

Taky se možná zastavil, co my víme.

„Chci hrát fotbal! Nic jinýho dělat nechci!“ prohlásil a sevřel ruce v pěst, odhodlaný za svou touhu bojovat až do posledního výstřelu – no, spíš až do poslední branky.

David Beckham v pokoji na plakátě strne a noha zůstane napřažená k míči.

„Za Spartu?“ zeptala se vesele maminka.

„Za Slavii?“ vyskočil dědeček.

Sestra Kristýnka neřekne nic, jen posměšně nakrčí nos.

Táta pomalu odložil příbor vedle talíře, chvíli mlčel a nakonec řekl:

„No, až budeš dospělý, dělej si, co chceš! Ale teď nebudeš hrát ani za Spartu, ani za Slavii! Za Viktorku Vestec!“

A bylo to. Kdyby v tu chvíli někdo upustil v kuchyni špendlík, Patrik by to slyšel. Ale zatímco jemu v hlavě duní bouře, kolem se znovu ozve cinkání příborů.

Inu, velké okamžiky se někdy odehrávají velmi nenápadně.

KAPITOLA 3

HŘIŠTĚ. Zelený obdélník dlouhý mezi 90 a 120 metry, široký 45 až 90. Magické místo. O divadle se říká, že jeviště je natolik zázračné, že tam mrzáci odhazují berle, slepým se vrátí jejich zrak, nemocní se rázem uzdravují a že se tam obyčejný herec může stát anglickým králem či kralevicem dánským. Jenomže to zdaleka ještě nevědí nic o fotbalovém hřišti.

Tady se uskutečňují touhy. Tady se sny proměňují v realitu. Tady každodenní obyčejné starosti ztrácejí význam. Tady se z kluků stávají hrdinové a z tátů kluci.

Tady vládne království HRY.

Když už jsme u těch herců, italská herečka Anna Magnaniová kdysi řekla:

„Člověk musí mít odvahu – *corraggio*. Ten prudký oheň v srdci, a to když jednou máte, tak už vám to nikdo nemůže vzít.“

Studenti v Eatonu, Cambridgi nebo Harrow to *corraggio* – nebo *courage* či *bravery*, jak chcete – rozhodně měli, když někdy v polovině 19. století poprvé kopli do balonu pro slávu a čest svých škol. A měli i *mettle*, tedy houževnatost, protože uplynulo jen pár let a už se ta „jejich“ hra s balonem stěhovala za Lamanšský průliv a na konci 19. století se už hrála pomalu v celé Evropě. A samozřejmě vtrhla i do Rakousko-Uherska, jehož bylo území dnešního Česka ke konci 19. století součástí.

Na tohle Páťa samozřejmě vůbec nemyslí, když ho táta poprvé veze do Vestce. Je to sice od nich z domu na okraji Prahy jen pár kilometrů, ale kluk má pocit, že právě překročil kouzelnou hranici a ocitl se ve světě, v němž místo rytířského kolbiště se v ulici U hřiště, kousek od Vesteckého rybníka, nachází zelený pažit, jaký v dětské hlavice možná nemají ani na Old Trafford. Je tady

široké 55 a dlouhé 95, a branky, panečku, to už nejsou školní batohy nebo šutry, ale vypletená síť na dřevěné konstrukci. Celý se třese, aby to už mohl vyzkoušet. První gól na opravdovém hřišti.

„Tady vám vedu kluka,“ praví Schick otec.

„Dobrý den,“ praví Schick syn, ale musí si dvakrát odkašlat, aby mu vůbec nějaká slova vyšla z hrdla.

„Kolik mu je?“ zeptá se ředitel přípravky.

„Ještě mu není pět.“

„Na svůj věk vysokej. Habán,“ dodá trenér.

„To jo,“ odpoví táta. „Roste jako ryba z vody.“

„Nohy máš hubený. Na jakým postu bys to chtěl zkusit?“

„Jsem hroťák,“ odpoví kluk a v duchu vidí, jak mu David Beckham drží všechny palce a vážně přikyvuje.

„Tak hroťák. To bys ale musel na sobě pořádně zamakat. Ale nejdřív to zkusíš v záloze, jo?“

Žákovská příprava má ve Vestci velkou tradici. Kluků se tu za ta léta vystřídala spousta. A mače se tu hrály naplno, jako kdyby šlo o Ligu mistrů. Sice sem nezajížděl Manchester, Real ani Bayern, ale Písnice, Jesenice nebo Kunratice si elánem

a bojovností taky ničím nezadají. Fotbal je hra, radost, ale taky boj. A tady se slovo bitva proměnilo v termín fotbalová bitva. Bez střelných zbraní, ale přesto se tu střílelo o sto šest, jak se v Česku říká. A jak tomu taky rozumí David Beckham.

A v kabině visí hráčské desatero:

1. *Zdravím všechny, vždy a všude.*
2. *Chci se zlepšovat, protože chci já a ne trenér.*
3. *Na tréninku jsem včas a připraven (oblečení, kopačky, pití, míč). Pokud se zpozdím, omluvím se trenérovi.*
4. *Trénink začíná a končí v kabině s trenérem.*
5. *Uznávám soupeře, trenéry, rozhodčí a pravidla hry.*
6. *Povzbuzuji spoluhráče a pomáhám jim – jsme tým.*
7. *Hrajeme fair play. Nepodvádím, neoplácím a nenadávám.*
8. *Kabina je mužstva – rodiče za mnou do kabiny nemusí, vše zvládnou sám.*
9. *Na fotbal ani z fotbalu nechodím v kopačkách a dodržuji pravidla hygieny.*
10. *Po vítězném zápase je pokřik – každý v kabině zná pokřik.*

Podobná a někdy i nepsaná desatera dodržují hráči všude. Jsou to zásady fotbalisty. Sportovce. Člověka.

Páťa si je ukládá do hlavy, ale jediné, na co v tuto chvíli myslí, je balon.

Tak už?

V zeleném pruhovaném dresu Viktorie Vestec vybíhá poprvé na trávník.

Ozve se píšťalka.

Kolikrát v životě ještě tohle písknutí uslyší? Nedá se to spočítat. Je léto a láme se století i tisíceletí. Ta píšťalka jako by předznamenávala velké události.

A mičuda letí.